

[Poul Hartling.]

de, som findes mellem de nordiske lande og EF, ikke står i nogen modsætning. EF-modstanderne har altså ikke fået ret i deres påstande, tværtimod.

Man kunne måske føje til, at den forskellige tilknytningsform, som landene har fået, lægger et særligt ansvar på Danmark i den situation, vi er i, da vi er medlemsland, og jeg tilslutter mig gerne den bemærkning, som findes i beretningen, hvor den nordiske samarbejdsminister, Ivar Nørgaard, har sagt, at den danske stemme i det europæiske samarbejde er en nordisk stemme.

Det er klart, at der stadig er problemer i de nordiske landes samarbejde, men de egentlige problemer stammer, så vidt jeg kan se, helt andre steder fra. De stammer ikke fra, at landene har bundet sig til EF på forskellig måde og med forskellige aftaler. Nej, de hænger sammen med, at de nationale interesser igen og igen overskygger de nordiske.

Jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning om et område, som også en tidligere ordfører har strejft, at den svenske ægteskabslovgivning, lovgivningen om indgåelse og opløsning af ægteskab, er et eksempel på det. Jeg finder, det er uheldigt, at man ikke kunne vente på os andre. Jeg finder, det er uheldigt, at man her følte — og det gælder ikke et bestemt parti, men det gælder det store flertal i den svenske rigsdag — at man skulle gå sin egen vej. For lovharmoniseringen er et af de vigtigste momenter i hele det nordiske samarbejde. Jeg kender godt den svenske begrundelse, at de kan ikke vente på alle de andre, langsomme lande, når de nu har så megen fart på og endelig skal reformere på de og de punkter. Det forekommer mig alligevel, at det skal siges, at det er uheldigt, at de ikke har kunnet eller villet vente.

Den slags vanskeligheder har jo ikke noget som helst at gøre med tilknytning til EF, men de har akkurat med det at gøre, som man kunne kalde den nationale selvtilstrækkelighed og egoisme, og som findes i alle landene. Den kommer frem, når et land har et særligt ønske om en lovgivning og ikke vil vente. Den kommer frem, når vi skal placere et institut eller et foretagende, som alle er enige om indtil det øjeblik, hvor man skal finde det sted, hvor det skal ligge;

så får landene gerne forskellige standpunkter, og mærkelig nok synes de næsten altid, at det skal ligge i deres eget land. Danmark har akkurat de samme vanskeligheder, vi har ingen grund til at være farisæiske; det nyeste eksempel var altså det svenske, jeg havde lyst til at nævne, men der kunne også findes eksempler, hvor det er os, som ikke har vist tilstrækkelig nordisk indstilling.

Jeg vil gerne gøre endnu en bemærkning om et område, som jeg mener vi skal lægge vægt på, og som vi har lagt meget vægt på i samarbejdet, men som vi ikke er kommet så langt med, nemlig radio- og televisionssamarbejde. Det må være vigtigt, at vi får et bedre nordisk samarbejde på tv-området. Jeg tror ikke, tv 2 er en mulighed. Det var det måske for nogle år siden, hvor man talte om, at man ved siden af tv 1 kunne lave en tv 2 ordning, som kunne være nordisk. Det er forbi, man har et tv 2 i Sverige, og det varer noget, før vi får det i Danmark. Jeg taler heller ikke om Nordvision, som jeg tror er en udmærket ting, men jeg taler om det, man kalder øget sebarhed. Her er der en vis træghed hos radio- og tv-myndigheder, for de vil gerne selv bestemme, hvad folk skal have lov at se og høre i det land, hvor de nu er ansat, og der er problemer med ophavsretsspørgsmål og meget andet. Jeg mener, det er vigtigt, at vi sætter ind på det, man kunne kalde en øget sebarhed. En del af danskerne kan f.eks. se to svenske programmer. Hvorfor skal ikke alle danskere kunne det, og hvorfor skal ikke alle danskere kunne se alle nordiske landes programmer? Det er der teknisk mulighed for. Det vil øge kendskabet til sprogene og til forholdene, til problemerne i de andre nordiske lande, og det måtte være vigtigt, at man tog det op. Jeg mener, det er et af de vigtigste områder inden for det nordiske samarbejde.

Jeg vil gerne sige til hr. Stetter, at hans tanker om et stærkt partipolitisk samarbejde over grænserne står jeg noget tøvende over for. Det varer i hvert fald noget, inden jeg bliver overbevist om, at det er den rigtige vej. Vi har gode kontakter med partier i de andre lande, men man kan ikke uden videre sige, at det parti hører sammen med det parti osv. Jeg har desuden en forkærlighed for, at et land står samlet udadtil med hensyn til sin politik. Sådan har det været hidtil. Jeg synes, det foreløbig har fungeret